

НЕПЕЧАТАНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ.

* * *

Ти ме зовѣше днесъ. Ти ме зовѣше днесъ. И азъ тръгнахъ следъ тебе, зовяща ме тихо въ безмълвието, което царуваше около мене. Като вихрени сѣнки презъ лунна нощъ се носѣха около мене подгърбенитѣ отъ вихъра на живота, сѣнки на живи сжщества.

Ти ме зовѣше. Ти говорѣше на душата ми. Ти бѣ въ душата ми. И азъ изпитвахъ въ всичката му мистериозна сила това чувство на твоето присѣствие, — и на оная непонятна дума — смъртъ — съ която всичко тукъ иска да ме накара да се примиря.

Азъ бѣхъ на Сена. Тѣнка синя мъгла я покриваше следпладнята на тоя есененъ день. Сена, — която азъ винаги преминавамъ съ едно и сѣщо чувство на тѣпа болка и парливо желание, да се разтопя като нейнитѣ води, да изчезна като нейната мъгла.

И ти бѣше въ душата. Ти приказваше на душата ми. И душата ми гледаше....

Страненъ сънъ. Азъ виждахъ твоя гробъ и още нѣщо, което се е случило, което е. Азъ изпитвахъ едно странно чувство. Или гроба бѣше отворенъ? Или ти бѣ станала отъ него? Или той бѣше оскверненъ? Или ти бѣ възкрѣснала?

Никога моята душа не е гледала по-ясно. И никога тя не бѣ виждала по-смѣтно. Тя плачеше и се радваше. И това вечно чувство, че ти си тамъ, надъ своя гробъ, облакатена на своя кръстъ, очакваща ме, съ едно оплакване, или съ една радостъ....

Азъ взѣхъ най-после своитѣ цвѣта, както винаги и прекрачихъ прага на гробищнитѣ врата. Хлада, влажния хладъ, на засѣнената алея ме облѣхна. Една странна бледностъ покриваше дървесата. Едно гробище има своята